

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Krejčířka a soudců JUDr. Jana Chocholatého, Ph.D., a JUDr. Edvina Svobody, ve veřejném zasedání konaném dne 16. května 2023 projednal odvolání, která do rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 29. 11. 2022, číslo jednací 9 T 6/2022 – 1698, podali jednak obžalovaná [tituly před jménem] [Jméno Příjmení] rozená [Příjmení], narozená [datum] v [obec], Slovenská republika, trvale bytem [adresa], jednak státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře, a rozhodl

takto:

I.

Podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. řádu se k odvolání obžalované napadený rozsudek v celém rozsahu zrušuje.

Podle § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu se nově rozhoduje

takto:

Podle § 226 písm. e) tr. řádu se obžalovaná

[tituly před jménem] [Jméno Příjmení]

narozená [datum] v [obec], Slovenská republika, trvale bytem [adresa],

zprošťuje obžaloby státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 21. 7. 2022, č.j. 2KZV 3/2022-77, pro skutek, že

v období od 16. 11. 2016 do 28. 11. 2018 jako jednatelka a 50% společník společnosti [právnícká osoba], IČ [IČO], se sídlem [adresa], Česká republika, s předmětem podnikání Zednictví, Montáž, opravy, revize a zkoušky zdvihacích zařízení, Zámečnictví, nástrojářství a Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, kdy byla současně od 18. 10. 2016 jednatelkou a 100% společníkem společnosti [právnícká osoba], IČ [IČO], se sídlem [adresa], Česká republika, od 6. 8. 2019 se sídlem [adresa], s předmětem podnikání Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona a Montáž, opravy, revize a zkoušky zdvihacích zařízení,

v úmyslu opatřit prospěch pro společnost [právnícká osoba], a následně využít tento prospěch pro svou osobu, využila znalosti, které získala jako jednatelka a společník společnosti [právnícká osoba], a aktivní zástupce společnosti na obchodních jednáních, mající přístup k databázi zákazníků, ve prospěch své společnosti [právnícká osoba], přesvědčila zákazníka spol. [právnícká osoba] sídlem [adresa] Spolková republika Německo, k navázání smluvního vztahu se společností [právnícká osoba] uzavřením Rámcové smlouvy o dílo mezi společností [právnícká osoba], a společností [právnícká osoba] dne 16. 11. 2016 s tím, že všichni montéři pracující dosud pro společnost [právnícká osoba] přecházejí pod její společnost [právnícká osoba] a budou proto pracovat pro tuto společnost, a následně v postavení jednatelky společnosti [právnícká osoba] realizovala zakázkovou náplň s původním odběratelem právě společností [právnícká osoba], kdy za tímto účelem měla tuto zakázkovou náplň realizovat právě jako jednatelka a 50% společník společnosti [právnícká osoba], přičemž takovým jednáním získala na úkor obchodní společnosti [právnícká osoba], IČ [IČO], pro svou obchodní společnost [právnícká osoba], IČ [IČO] jednak výhodu spočívající v okamžitém zapojení své nově založené obchodní společnosti do podnikání, jakožto i neoprávněný prospěch ve výši nejméně 82.640,51 Kč,

v němž bylo spatřování spáchání přečinu zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 trestního zákoníku, ve znění účinném od 13. 8. 2017,

neboť trestnost činu zanikla.

Podle § 229 odst. 3 tr. řádu se poškozená [právnícká osoba], IČ [IČO], se sídlem [adresa], s uplatněným nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

II.

Podle § 256 tr. řádu se odvolání státní zástupkyně jako nedůvodné zamítá.

Odůvodnění:

1. Shora konkretizovaným rozsudkem Krajského soudu (dále jen KS) v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře byla obžalovaná [Jméno Příjmení] shledána vinnou přečinem zneužití informace v obchodním styku podle § 255 odst. 2 trestního zákoníku, ve znění účinném do 12. 8. 2017, jehož se měla dopustit v podstatě totožným jednáním, jak je popsáno ve výrokové části napadeného rozsudku.

2. Za uvedený trestný čin byl obžalované uložen trest odnětí svobody v trvání 6 měsíců, jehož výkon jí byl podmíněně odložen na zkušební dobu 20 měsíců. Vedle tohoto byl jmenované vyměřen také peněžitý trest ve výměře 60 denních sazeb po 1 000 Kč, celkem tedy 60 000 Kč.
3. Výrokem podle § 229 odst. 1 tr. řádu pak byla poškozená společnost [právnícká osoba], IČ [IČO], se sídlem [adresa], s uplatněným nárokem na náhradu škody odkázána na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Rozsudek právní moci nenabyl, když do všech jeho výroků v zákonem stanovené lhůtě podali odvolání státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství (dále jen KSZ) v Č. Budějovicích – pobočka v Táboře, a obžalovaná [tituly před jménem] [Jméno Příjmení], která toto prostřednictvím svého obhájce odůvodnila následovně:
5. Obžalovaná [tituly před jménem] [Jméno Příjmení] konstatuje, že nikdy nepopírala, že po jistou dobu byla společnicí i jednatelkou dvou obchodních korporací, a to [právnícká osoba], a [právnícká osoba] Společnost [právnícká osoba], hodlala pro nepříliš dobré osobní vztahy s druhým společníkem [Jméno Příjmení] opustit, vyčkávala ovšem, až si za ni společník najde adekvátní náhradu. Z obavy před jmenovaným, který je výbušné povahy, ovšem váhala oznámit mu skutečnost, že již založila a provozuje vlastní společnost, která podniká v identickém segmentu trhu. To a nic jiného bylo motivací, že zastávala pozici společnice a jednatelky ve dvou obchodních korporacích, nejednala tak rozhodně v úmyslu opatřit sobě nebo jiné osobě prospěch. Takový úmysl jí podle jejího názoru ani nebyl v hlavním líčení prokázán. Připomněla, že vede řádný občanský život, nikdy nebyla trestně stíhána ani proti ní nebylo vedeno přestupkové řízení. Je vdaná a pečuje o svou nezletilou dceru. Tvrzenou škodu ve výši 82 604 Kč, kterou měla údajně společnosti [právnícká osoba], způsobit, uhradila, i když setrvává na svém stanovisku, že se žádného trestného jednání nedopustila. Škoda byla nadto znalcem stanovena jako nižší, v částce 77 733,61 Kč. Má za to, že u soudu prvního stupně nebyly provedeny některé podstatné důkazy, které u hlavního líčení navrhovala, zejména výslechy svědků [Příjmení], [Příjmení] a [Příjmení]. Těmito soud mohl objasnit okolnosti uzavření smlouvy o rámcové spolupráci mezi společnostmi [právnícká osoba], a [právnícká osoba], a postavit důkazně na jisto, zda tato smlouva byla skutečně uzavřena na úkor společnosti [právnícká osoba] I pro případ, že by se zažalovaného činu dopustila, bylo zapotřebí na tento delikt pohlížet jako na promlčený. Přechin zneužití informace v obchodním styku dle § 255 odst. 2 tr. zákoníku, účinného do [datum], umožňuje uložit trest odnětí svobody v trvání až na 3 léta. Usnesení o zahájení trestního stíhání bylo vydáno 11. 3. 2022, přitom ustanovení § 34 odst. 1 písm. d) tr. řádu určuje u takových deliktů pětiletou promlčecí dobu. Je-li jí tedy kladeno za vinu, že se předmětného přečinu dopustila tím, že dne 16. 11. 2016 uzavřela jako jednatelka společnosti [právnícká osoba], smlouvu o spolupráci se společností [právnícká osoba] pak by takové jednání bylo promlčeno již ve druhé polovině listopadu r. 2021 (nejdříve 17. 11. 2021). V okamžiku zahájení trestního stíhání již údajný delikt byl promlčen a trestní stíhání bylo vedeno v rozporu s právním řádem, neboť trestnost takového jednání již zanikla. Odvolatelka zásadně odmítá neodůvodněné domněnky, či dokonce spekulace soudu prvního stupně, že běh promlčecí lhůty byl přerušen jinou, závažnější její trestnou činností (odst. 53. odůvodnění rozsudku). Takovéto závěry jsou naprosto neopodstatněné, v této věci nebylo proti ní nikdy vzneseno obvinění a takového činu se rozhodně nedopustila. Stejně se staví i k tvrzení nalézacího soudu (odst. 55. odůvodnění rozsudku) ohledně úvah o odložení jejího trestního stíhání pro trestný čin zpronevěry. Žádné pravomocné rozhodnutí, které by svědčilo o její závažnější trestné činnosti, které by bylo způsobilé přerušit běh promlčecí doby, neexistuje, a tvrzení soudu I. stupně o přetržení běhu promlčecí doby je tak liché. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu jednání, nebo aby rozhodl sám tak, že ji v plném rozsahu obžaloby zproští.
6. Státní zástupkyně KSZ v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře svůj opravný prostředek podává v neprospěch obžalované [tituly před jménem] [Příjmení] do výroků o vině a trestu. Má

za to, že skutková zjištění soudu prvního stupně lze akceptovat, a ačkoliv oproti podané obžalobě došlo ke změně v popisu skutku, jeho totožnost lze mít za zachovalou. Domnívá se však, že jednání obžalovaného mělo být kvalifikováno jako přečin zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 tr. zákoníku ve znění účinném od 13. 8. 2017 (nikoliv tedy jako přečin podle § 255 odst. 2 tr. zákoníku ve znění účinném do 12. 8. 2017). Soud I. stupně v bodě 38. odůvodnění k tomu mj. uvádí, že trestněprávně postižitelné jednání se vztahuje právě a jenom k uzavření smlouvy, pakliže je pokryto úmyslem zajistit prospěch subjektům uvedeným ve skutkové podstatě tohoto trestného činu, přičemž pro jeho dokonání již není důležité, zda skutečně tato smlouva nějaký prospěch jednomu z těchto podnikatelů přinesla. Je zřejmé, že ust. § 255 tr. zákoníku ve znění účinném do 12. 8. 2017, upravovalo dvě samostatné skutkové podstaty, přičemž novelou trestního zákoníku s účinností od 13. 8. 2017 došlo vynětím odstavce 2 a jeho začleněním ke vzniku samostatného trestného činu podle § 255a tr. zákoníku. Dále rozebírá skutková zjištění a konstatuje, že obž. [Příjmení] byla v inkriminované době činná jako statutární orgán v obou shora konkretizovaných obchodních společnostech. Celý účinek jednání obžalované byl naplněn až ke dni 28. 11. 2018, kdy obžalované dle výpisu z obchodního rejstříku zanikla funkce jednatelky společnosti [právníká osoba], tudíž by její jednání mělo být právně kvalifikováno jako přečin zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 tr. zákoníku s účinností od 13. 8. 2017, nikoliv tak, jak učinil soud. Pokud se týká otázky promlčení, ani v tomto ohledu nelze přisvědčit poměrně nepřipadné argumentaci krajského soudu (odst. 39. a násl. odůvodnění rozsudku). Promlčecí doba ve smyslu ust. § 34 odst. 2 tr. zákoníku začíná běžet zásadně od okamžiku, kdy pachatel ukončil jednání, které je znakem objektivní stránky příslušné skutkové podstaty trestného činu, bez ohledu na to, kdy nastal, nebo měl nastat následek. To ovšem platí jen u trestných činů, u kterých není účinek znakem základní, nebo kvalifikované skutkové podstaty. V případě předmětného trestného činu, však účinek takovým znakem je, a trvající protiprávní stav byl v daném případě odstraněn až ke dni 28. 11. 2018. Uvedené skutečnosti by pak posléze měly být vzaty v úvahu v rámci mírného zpřísnění ukládaného trestu odnětí svobody i v rámci mírného zpřísnění trestu peněžitého. Navrhla, aby vrchní soud podle § 258 odst. 1 písm. d), e), odst. 2 tr. řádu zrušil napadený rozsudek ve výroku o vině a uložení trestu a podle § 259 odst. 3 tr. řádu sám rozhodl tak, že obž. [tituly před jménem] [Příjmení] se podle § 255a odst. 1, 2 tr. zákoníku a § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku odsuzuje k trestu odnětí svobody, vyměřenému v dolní polovině zákonné sazby s podmíněným odkladem jeho výkonu na přiměřenou zkušební dobu, a podle § 67 odst. 1 a § 68 odst. 1, 2 tr. zákoníku též k trestu peněžitému ve výměře 43 denních sazeb po 1 800 Kč, celkem tedy ve výši 77 400 Kč.

7. V rámci svých přednesů u veřejného zasedání odvolatelé setrvali na konečných návrzích, jak tyto učinili v písemných vyhotoveních podaných opravných prostředků. Intervenující státní zástupce VSZ v Praze toto doplnil o prohlášení, že soud prvního stupně dle jeho názoru pomínil charakter rámcové smlouvy, když v odstavci 38. odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že trestnou činnost vyvozuje výlučně k okamžiku podpisu této smlouvy. Dle jeho názoru však pokud jde o povahu této smlouvy, nejedná se zpravidla o smlouvu o dílo, nýbrž jde o ujednání stran, kterým jsou stanoveny podmínky pro uzavírání budoucích dílčích smluv s odkazem na rámcovou smlouvu, kterou lze připodobnit spíše k obchodním podmínkám. Za těchto okolností se domnívá, že je třeba odpovědnost dovozovat i od dílčích plnění a dílčích smluv, ať už byly uzavřeny písemně či ústně, přičemž ta činnost, ty zakázky, byly realizovány až do roku 2018. Obžalovaná se trestné činnosti dopustila nejen tím, že uzavřela rámcovou smlouvu, ale i těmi dílčími plněními, případně smlouvami, které uzavřela s řemeslníky, kteří ve věci vystupovali jako osoby samostatně výdělečně činné.
8. Obžalovaná [Příjmení] uplatnila ve veřejném zasedání totožné návrhy na doplnění dokazování jako v řízení před soudem prvního stupně, a sice na výslechy svědků [Příjmení], [Příjmení] a [Příjmení]. Vzhledem ke skutečnosti, zmiňované na jiném místě tohoto odůvodnění, že zjištění skutkového stavu předmětné věci shledal odvolací soud pro účely učinění rozhodnutí bez

důvodných pochybností zcela dostačujícím, rozhodl, že dokazování v předmětném směru již doplňováno nebude, když provedení výše konkretizovaných důkazů jeví se zcela nadbytečným.

9. Odvolací soud nicméně dokazování doplnil ex officio, tedy z úřední povinnosti. Předně vyžádal a stranám řízení ve smyslu ustanovení § 213 odst. 1 tr. řádu předložil aktuální opis rejstříku trestů obž. [tituly před jménem] [jméno FO] (ze dne [datum]). Zopakoval též důkaz některými pro opětovné hodnocení důkazů významnými listinami, konkrétně usnesením policejního orgánu z [datum] o zahájení trestního stíhání proti [tituly před jménem] [jméno FO], jakož i smlouvou mezi společnostmi Vestner Aufzüge, GmbH, a [právnícká osoba], ze dne [datum].
10. Prve uvedené usnesení Krajského ředitelství Policie ČR Jihočeského kraje, OHK, SKPV, ze dne 11. 3. 2022 (doručené téhož dne do vlastních rukou), č.j. [Anonymizováno], představuje zahájení trestního stíhání osoby [tituly před jménem] [Jméno Příjmení] jako obviněné ze spáchání přečinu zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 trestního zákoníku, ve znění účinném od 13. 8. 2017, pro skutek v podstatě shodný se zněním ve výrokové části obžaloby.
11. Shora zmíněná smlouva, konkrétně Rámcová dohoda mezi [právnícká osoba] se sídlem v [adresa] (Spolková republika Německo) a [právnícká osoba], se sídlem v [adresa] (Česká republika) byla první smluvní stranou podepsána v Dornachu dne 14. 11. 2016, druhou stranou pak dne 16. 11. 2016 v [adresa].
12. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací postupem podle § 254 odst. 1 tr. řádu z titulu obou odvolání přezkoumal napadené výroky rozsudku krajského soudu, přezkumu pak podrobil i řízení, které jeho vydání předcházelo. Učinil tak závěr, že opravnému prostředku obžalované je namíste vyhovět, odvolání státní zástupkyně však popřát sluchu nelze.
13. Zmíněným přezkoumáním napadeného rozsudku a jemu předcházejícího řízení bylo zjištěno, že toto řízení je, s výhradou pochybení, rozebraných níže, prosto ryze procesních, k vedení řízení se bezprostředně vážících vad, které by byly natolik vážné, že by mohly mít za následek nesprávnost některého z rozsudečných výroků a představovat tak titul pro jeho zrušení. Nalézací soud postupoval v plném souladu s patřičnými ustanoveními trestního řádu, přičemž dbal o zachování práv stran trestního řízení, jmenovitě práv obžalované na obhajobu a zákonný (fair) proces.
14. V rámci přezkumného řízení bylo odvolacím soudem též zjištěno, že soud prvního stupně ve věci shromáždil důkazy v rozsahu, který je vyžadován ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy v rozsahu postačujícím k tomu, aby soudu umožnil učinit ve věci rozhodnutí, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Důkazní materie tak byla náležitým a adekvátním podkladem pro rozhodovací činnost nalézacího soudu.
15. Nelze však přisvědčit závěrům, k nimž soud prvního stupně dospěl v rámci hodnocení důkazů, zejména při posouzení podmínek konání řízení a tzv. prejudiciální otázky, ani závěrům právním, pokud se týká výroku o vině a právní kvalifikace zažalovaného jednání. Nezbyvá tedy než konstatovat, že za daného stavu tento rozsudek obstát nemůže. Zde odvolatelka zcela důvodně namítá, že i pokud by se trestného činu dopustila, jde o delikt promlčený již v okamžiku zahájení trestního stíhání. Ve vztahu k závěrům nalézacího soudu o přerušení běhu promlčecí doby spácháním jiné, závažnější trestné činnosti, obžalovaná namítá, že jde o spekulace, když pro zmiňovanou jinou závažnější trestnou činnost jí nebylo vzneseno obvinění, takže tvrzení o přetržení běhu promlčecí doby je tak dle jejího názoru zcela liché.
16. Na základě pro potřeby rozhodnutí bez důvodných pochybností zcela dostačujícího rozsahu dokazování učinil soud prvního stupně správný závěr, že stíhané (a zažalované) jednání obž. [tituly před jménem] [Jméno Příjmení] naplňuje všechny znaky skutkové podstaty přečinu zneužití informace v obchodním styku podle § 255 odst. 2 trestního zákoníku, ve znění účinném do 12. 8. 2017. Nalézací soud v odůvodnění svého rozsudku také logicky a přesvědčivě zdůvodnil, proč má za naplněný uvedený delikt, a proč nemohlo dojít ke spáchání přečinu zneužití postavení v obchodním styku dle § 255a odst. 1 tr. zákoníku, ve znění účinném od 13. 8.

2017, jak je tvrzeno státní zástupkyní (delikt je dokonán a dokončen již uzavřením inkriminované smlouvy dne 16. 11. 2016).

17. Nelze tak přisvědčit námitce odvolání obžalované, že jí v předmětném řízení nebyl prokázán úmysl opatřit sobě nebo jiné osobě prospěch, v tomto ohledu lze odkázat na již konstatované, což našlo odraz i v odůvodnění napadeného rozsudku, konkrétně v člancích 37. a 38. odůvodnění, v němž nalézací soud činí zcela odůvodněný závěr, že prospěch získala společnost [právnícká osoba] tím, že se společností [právnícká osoba] uzavřela identickou smlouvu jako předtím společnost [právnícká osoba], byť výše prospěchu byla s ohledem na závěry znaleckého posudku upravena na částku 77 733,61 Kč. Z právního hlediska soud prvního stupně konstatuje, že nemůže být sporu o tom, že se obžalovaná dopustila žalovaného jednání v tom smyslu, že spáchala tzv. self trading, neboli obchodování ve svůj prospěch, a tímto způsobem zneužila svého postavení ve dvou ekonomických subjektech, které se zabývají identickým předmětem činnosti, a využila k tomu svých znalostí prostředí, materie i osob při založení a etablování společnosti [právnícká osoba], které předtím získala jako jednatelka a společnice společnosti [právnícká osoba]
18. K námitkám uplatněným v opravném prostředku státní zástupkyně, tedy především, že jednání mělo být kvalifikováno podle § 255a odst. 1 tr. zákoníku, ve znění účinném od 13. 8. 2017 (neboť účinek jednání obžalované byl naplněn až ke dni 28. 11. 2018, kdy obž. [Příjmení] zanikla funkce jednatelky v [právnícká osoba]), je nutno konstatovat, že těmto odvolací soud sluchu nepopřál. V tomto bodu je zajedno se závěry, učiněnými již dříve nalézacím soudem, tedy že promlčecí doba běží od ukončení jednání, které je znakem skutkové podstaty trestného činu. Předmětným jednáním bylo uzavření smlouvy, zde se má na mysli rámcová dohoda mezi společnostmi [právnícká osoba] a [právnícká osoba], (zmiňovaná v čl. 11. tohoto odůvodnění), jejímž uzavřením byl trestný čin obžalované [Příjmení] dokončen a dokonán. Rozhodným je zde okamžik uzavření smlouvy a není podstatné, zda tato skutečně nějaký prospěch přinesla. Smlouvou ve smyslu ustanovení § 255 odst. 2 tr. zákoníku, ve znění účinném do 12. 8. 2017, může být jakákoliv smlouva, resp. dohoda, a to i innominátní, tato smlouva dokonce může být i neplatná ve smyslu ustanovení občanského zákoníku. Zcela postačí, že tato smlouva byla uzavřena na úkor druhého subjektu (zde [právnícká osoba]), tzn., že tento subjekt znevýhodňuje, resp. jej omezuje v jeho původních aktivitách. Otázka prospěchu pak není znakem shora zmíněné skutkové podstaty trestného činu, tento je dokonán již uzavřením předmětné smlouvy. Proto i námitka, vznesená v rámci projevu intervenujícího státního zástupce u veřejného zasedání, že by měly být brány v úvahu i další, navazující, resp. z rámcové dohody vyplývající kontrakty, v tomto kontextu vyznívá jako lichá a ve svém důsledku dle přesvědčení odvolacího soudu byla by nepřijatelným rozšířením trestní odpovědnosti v neprospěch obžalované, když, jak bylo již shora řečeno, její trestný čin byl dokonán uzavřením rámcové dohody, tedy prvotního kontraktu jdoucího na úkor druhého subjektu.
19. Pokud jde o závěry nalézacího soudu učiněné v člancích 39. - 54. odůvodnění napadeného rozsudku, pak tyto nelze akceptovat a je nutno souhlasit s argumentací opravného prostředku obžalované, že jsou nepřipadné. Konstrukce spáchání přečinu zkreslování údajů o stavu hospodaření a jmění podle § 254 odst. 3 tr. zákoníku nalézacím soudem je skutečně nepřipadná, když pro předmětné jednání nebylo vedeno trestní stíhání ani jiné obdobné řízení, pro předmětný skutek nebylo obžalované obvinění sděleno a není tedy na místě řešit prejudiciální otázku, zda se předmětného deliktu dopustila. Proti takovému postupu ostatně ve svém opravném prostředku brojí i druhá odvolatelka – státní zástupkyně KSZ České Budějovice – pobočka v Táboře. Již vůbec pak není namístě v daném kontextu polemizovat se závěry, které příslušný orgán činný v trestním řízení vedly k odložení trestního stíhání obž. [Příjmení] pro trestný čin zpronevěry, jak činí nalézací soud v článku 55. odůvodnění svého rozsudku.
20. Z opakovaně realizovaných důkazů, které v rámci hlavního líčení provedl již nalézací soud, konkrétně z výše v odstavcích 10. a 11. prezentovaných Rámcové dohody mezi [právnícká osoba]

a [právnícká osoba], ze dne 14. 11. 2016, a usnesení o zahájení trestního stíhání [tituly před jménem] [Jméno Příjmení] (dne 11. 3. 2022), je nicméně na první pohled patrné, že vznik těchto aktů odděluje doba delší 5 (pět) let.

21. Vyplývá-li pak z ustanovení § 34 odst. 1 písm. d) tr. zákoníku, že trestní odpovědnost za trestný čin, u něhož horní hranice trestu odnětí svobody činí nejméně 3 (tři) roky (což § 255 odst. 2 trestního zákoníku, ve znění účinném do 12. 8. 2017, nepochybně je), zaniká uplynutím promlčecí doby, jež činí 5 (pět) let, je zjevné, že trestní stíhání obž. [tituly před jménem] [Příjmení] pro předmětný delikt je nepřipustné z důvodu promlčení trestního stíhání.
22. Jako zcela nepatřičnou musí odvolací soud označit úvahu nalézacího soudu při řešení prejudiciální otázky, kdy se zabýval a posléze dovedl přerušeni promlčecí doby ve smyslu odst. 4 písm. b) cit. ustanovení § 34 tr. zákoníku (což bylo již dílčím způsobem rozebíráno i shora v čl. 19. tohoto odůvodnění) Dle přesvědčení vrchního soudu při úvahách dle zmíněného ustanovení je zapotřebí, aby proti osobě obviněného bylo již zahájeno a vedeno trestní stíhání a soud pak v jiné trestní věci jako předběžnou otázku řeší, zda se jmenovaný trestného činu dopustil. Za nepřipustné rozšíření předmětných úvah odvolací soud považuje postup soudu nalézacího v této věci, kdy na základě opatřených důkazů je dovozováno, zda v totožné věci dopustila se obžalovaná dalšího deliktu, pro který jí nota bene nebylo ani sděleno obvinění (stíhaný skutek tento delikt v kritériu totožnosti skutku ani náhodou nepokrývá).
23. Je tedy mimo jakoukoliv pochybnost, že trestní stíhání v této věci nemělo být z důvodu promlčení ani zahajováno. Jako vhodný postup přichází v úvahu zastavení trestního stíhání pro jeho nepřipustnost (§ 11 odst. 1 písm. b) tr. řádu – je-li trestní stíhání promlčeno). Vycházet je ovšem zapotřebí i z platné judikatury, zde z rozhodnutí NS ČR, publikovaného jako R 21/1979-I., které je na danou situaci přílehlavé (byť původně upravovalo otázku zastavení trestního stíhání soudem pro zánik nebezpečnosti činu pro společnost podle § 65 tr. zákona). Z tohoto se dovozuje, že zánik trestnosti činu z jiných důvodů (například promlčením trestní odpovědnosti podle § 34 trestního zákoníku) je vždy důvodem k tomu, aby byl obžalovaný zproštěn obžaloby podle § 226 písm. e) tr. řádu, a nikoli k tomu, aby bylo trestní stíhání zastaveno, jako je tomu v přípravném řízení. Pokud tedy odvolací soud shledá splnění podmínek, které odůvodňují zastavení trestního stíhání v přípravném řízení (§ 172 odst. 1 písm. a), b), c), e), f) tr. řádu) musí, podobně jako soud prvního stupně v hlavním líčení, po zrušení napadeného rozsudku sám rozhodnout rozsudkem a zprostit obžalovaného obžaloby (nebo postupovat podle § 259 odst. 1, resp. § 260). Z uvedených důvodů proto vrchní soud v předmětné věci rozhodl zprošťujícím výrokem podle § 226 písm. e) tr. řádu.
24. K výroku o náhradě škody není zapotřebí konstatovat více, než že v případě zprošťujícího výroku nelze jinak než poškozeného odkázat na občanskoprávní řízení dle § 229 odst. 3 tr. řádu.
25. A konečně pokud jde o zamítnutí odvolání státní zástupkyně (výrok ad II.), odkazuje se na to, co bylo řečeno shora, zejména otázku dokonání a dokončení činu, která je dána okamžikem uzavření inkriminované smlouvy. Zde nejde v žádném případě o jednání pokračující ani trvající, prospěch není určujícím znakem kvalifikované skutkové podstaty, navíc by muselo jít o značný prospěch (přesahující 500 000 Kč). K výhradám této odvolatelky vůči výroku o uloženém trestu, resp. uložených trestech, pak nezbyvá než stručně uvést, že tyto jsou s ohledem na způsob rozhodnutí ve věci – zprošťující výrok – jednoznačně bezpředmětné.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti pravomocnému rozhodnutí lze podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoli výroku a to ve prospěch i neprospěch obviněného, obviněný pro nesprávnost výroku toho rozhodnutí, které se ho bezprostředně dotýká. Obviněný může podat dovolání pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni do dvou (2) měsíců od doručení toho rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud ČR. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. ř.

Praha 16. května 2023

JUDr. Milan Krejčířík
předseda senátu